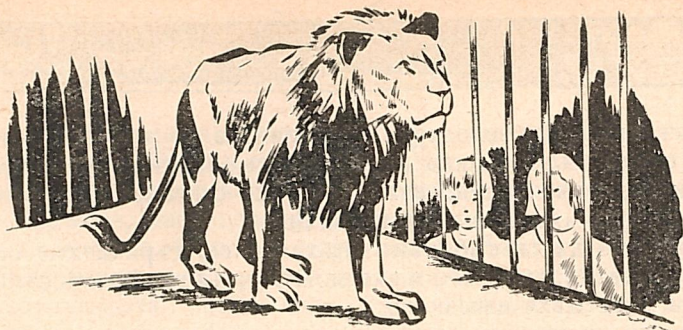

ЛЪВЪ

Имамъ дълга златна грива Жертвитѣ си тихо дебна
и въ пустинята съмъ царь, скритъ срѣдъ пѣсъчния слогъ;
и предъ моя ревъ се скрива хващамъ едри, хващамъ дребни
всѣка жива земна тварь. тамъ съ единъ единственъ скокъ.

Задъ желѣзната решетка
днесъ поглеждамъ ви съ тѣга,
че, затворенъ въ тази клетка,
съ менъ си правите шега...

Д. Д. Василевъ

ДИВОТО ЯТО

Единъ день, като се върна отъ оране, баща ми донесе въ калпака си десетина-петнадесетъ дребни, синкави яйца.

— Отъ где сж тия яйца? Да не си ги купилъ? — запита недоволна мама. — При пълненъ дворъ съ кокошки, той яйца купува!

— Не съмъ ги купилъ, ами ги намѣрихъ въ трѣстикитѣ край Горното езеро. Това сж яйца отъ жерави.

— Защо ти сж?

— Ще ги сложа подъ нѣкоя квачка, да ги измжти.

— Нищо нѣма да излѣзе, — каза мама и влѣзе въ кѣщи.

Баща ми извади подъ калпака си яйцата — тѣ бѣха четиринадесетъ — и ги сложи подъ една мжтачка.

Мжти ги мжтачката, лежа надъ тѣхъ — и най-последъ двадесетина дни, измжти дванадесетъ черни като дяволъ патенца.

— Ето какво излѣзе, — каза една сутринъ мама на баща ми, — квачката измжти яйца.

— Тя хубаво ги измжти, но да видимъ, какъ ще ги отгледа.

На другия день влѣзохме съ мама въ килера, гдето мжтѣха квачкитѣ. Тя взе квачката, влигна я и я подаде на одного отъ насъ, да я държи. Щомъ ги откриха, чернитѣ диви пиленца изведнажъ така се сбутаха едно въ друго, че образуваха нѣкаква пухкава маса. Мама едно по едно ги вдигна, и ги изнесе на двора. Тамъ сложи квачката и пиленцата.